

Vakantie bij Tiffany's

Francesca Baldacci

Vakantie bij Tiffany's

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Vacanze da Tiffany*
© 2014 Sperling & Kupfer Editori S.p.A.
© Vertaling uit het Italiaans: Liesbeth Dillo
© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2015
Omslagontwerp: Studio Marlies Visser
© Omslagbeeld: Getty Images
Typografie: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4627 5
ISBN 978 90 443 4628 2 (e-book)
NUR 302

www.thehouseofbooks.com
www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn moeder, Angela

1

'It's useful being top banana in the shock department.'

(Breakfast at Tiffany's)

Deze winkel moet het zijn. Chic. Midden in het centrum van Milaan, met vier enorme etalageruiten. Overal antiek en tapijten, om duizelig van te worden. Wie hier komt winkelen, heeft nog nooit van de crisis gehoord... Dat is zeker.

Wat zal ik doen? Naar binnen gaan of niet?

Kom. Ik sta al voor de deur. Dan laat ik het er nu toch zeker niet bij zitten? Het spookt al minstens twee weken door mijn hoofd. Misschien nog wel langer.

Binnen is niemand, of bijna niemand. Ik duw de glazen deur open en stap de winkel in. Achter de toonbank zit een vrouw. Het is de eigenaresse, Marisa, ik herken haar. Laatst liep Marco met haar in de Via della Spiga. Zij zagen mij niet, maar ik zag hen wel. Ze liepen hand in hand te lachen. Op dat moment heb ik haar gezicht in mijn geheugen geprent en alle details onthouden: het lange golvende haar, de scheiding in het midden, de donkere levendige ogen en de geprononceerde neus. En nog meer details, maar die wil ik niet noemen.

Daar gaan we, Marisa.

De eigenaresse van de peperdure winkel weet niet wat haar te wachten staat en komt naar me toe met een beleefde glimlach, zo een die ze voor nieuwe klanten reserveert. En aangezien haar klantenkring nu niet bepaald enorm lijkt, kijkt ze heel tevreden.

‘Goedemorgen, waarmee kan ik u van dienst zijn?’

Ze heeft bijna een mannelijke stem. Licht hees en brutaal.

De adrenaline stroomt door mijn lijf.

‘Ik zoek iets bijzonders voor in huis,’ antwoord ik en ik kijk aarzelend om me heen. ‘Maar ik weet niet of ik dat hier kan vinden.’

‘Wat zoekt u precies?’

‘Iets zeldzaams, unieks...’

‘Maar een meubelstuk of een tapijt of...?’

‘O nee,’ val ik haar met een koele glimlach in de rede. Ondertussen haal ik een plastic zakje uit mijn tas. ‘Iets heel anders. Ik zoek een... toekomstige echtgenoot.’

Marisa’s gezicht verstrakt. Eerst fronst ze haar wenkbrauwen, dan perst ze haar lippen op elkaar. ‘Ik begrijp niet...’ stamelt ze en ze kijkt naar het zakje. Ze weet nog niet dat daar een mengsel in zit van in olie gebakken ui, knoflook en kool. Een dodelijke mix.

‘Ik denk juist dat je het heel goed begrijpt, meid,’ antwoord ik.

En terwijl ik dat zeg, houd ik het zakje ondersteboven en kieper de stinkende inhoud over de kostbare tapijten van Marisa.

Het arme mens slaakt een gil van afgrijzen. ‘Wat... wat doet u? Bent u gek geworden?’

‘Ach, je hoeft me niet te bedanken, hoor! Het is een kleine moeite. Ik wilde gewoon dat jullie ook van mij een bijzonder huwelijksgeschenk zouden krijgen... Dat hebben jullie wel verdiend, vind ik,’ zeg ik doodkalm.

Met een ruk draai ik me om, waardoor de dure vaas op de plank bij de etalage heen en weer schommelt en vervolgens in duizenden stukjes op de grond uiteenvalt. Een paar scherven belanden in de prut van knoflook, ui en kool.

Marisa gaat bijna van haar stokje. De blik op haar gezicht zal ik niet snel vergeten, die zal me de komende slapeloze nachten troost bieden voor mijn liefdesverdriet.

Alhoewel, slapeloze nachten? Wie weet. Misschien slaap ik vannacht wel als een roos, van voldoening.

‘Wat denk jij, Marisa? Kun je hier vanavond nog een lekkere pastasaus voor Marco van maken?’ vraag ik gemeen, voor ik de winkel verlaat.

‘Je moet alle schade vergoeden, lelijke trut, reken maar!’ schreeuwt zij, maar ik sta alweer buiten op de stoep.

Daar draai ik me om en wuif nog eens, terwijl zij naast de prut en de scherven op de grond geknield zit. Dan ga ik ervandoor.

Niets mis met een gezonde rotstreek op zijn tijd. Ik voel me beslist een stuk lichter. Vanochtend was ik nog zo opgefokt als een leeuw in een kooi, maar nu...

Ik fantaseer over wat er zal gebeuren. Die grote, dikke Marisa (een joekel van een vrouw, echt mijn tegenpool) zal op Marco’s schouder uithuilen, en hij zal me verontwaardigd bellen, zeggen dat hij zoiets van mij nooit had verwacht, dat hij me kent als een keurig, lief en aardig iemand, dus hoezo loop ik nu vieze prut te smeren op andermans tapijten?

Lief en aardig? Ik? Hoe komt die jongen erbij? Misschien was ik dat bij hem, omdat ik smoorverliefd was, maar in werkelijkheid ben ik impulsief, moeilijk, chaotisch en ook een tikkeltje gestoord. Niet dat ik daarmee zit. Over het algemeen word ik misselijk van al te lieve mensen. Bij Marco was ik inderdaad anders. Bij hem was ik altijd braaf en zoet.

Soms zelfs suikerzoet. En intussen maakte ik mezelf wijs dat hij een goede vangst was, en dolverliefd op mij. Hij was de man van mijn dromen, hij zou me nooit verlaten en zijn hele leven met mij delen.

Maar net toen we in het huwelijksbootje zouden stappen, kwam Marisa de boel verpesten. ‘Sorry, schatje, ik hou van iemand anders en ik ga met haar trouwen,’ zei Marco tegen me. ‘Doei!’

Hoe ik me toen voelde? Spinnijdig natuurlijk. En ik denk dat negenennegentig procent van de vrouwen hetzelfde zou hebben gehad. Op het moment zelf was ik verdoofd, alsof ik een dreun had gekregen: je tolt en gaat bijna gestrekt, maar weet op de een of andere manier in het zadel te blijven. En dan kom je pas in actie. Toen was mijn spreekwoordelijke liefde (ten opzichte van hem) volledig verdwenen.

Natuurlijk moet wraak koud worden opgediend, dus heb ik een poos nagedacht voor ik besloot wat ik zou gaan doen.

Eerst heb ik de nodige informatie ingewonnen: wie mijn rivale was, wat voor werk ze deed, enzovoorts.

Terwijl ik mijn plannen smeedde, ging de adrenaline steeds sneller stromen.

En nu gaat alles weer goed.

Als ik na mijn missie thuiskom, vraagt mijn moeder hoe het gaat.

‘Stukken beter.’

Ze kijkt wantrouwig. ‘Echt? Je doet raar,’ zegt ze. Niemand kent me zo goed als zij.

‘Ja, echt. Maak je geen zorgen!’

Ik heb haar niet verteld wat ik van plan was. Ongetwijfeld had ze het afgekeurd en me er op alle mogelijke manieren van weerhouden.

Laura, mijn beste vriendin, was de enige die ervan wist. We waren vroeger klasgenootjes, nu studiegenoten, en we zijn al-

tijd op de hoogte geweest van elkaars liefdesperikelen. Tot ik bijna drie jaar geleden Marco leerde kennen.

Bijna drie jaar geleden alweer!

Laura zat toen in New York. Al sinds de middelbare school droomde ze ervan de Big Apple te bezoeken, en dankzij haar Amerikaanse penvriendin Sharon kreeg ze de kans er een zomer door te brengen.

Marco heb ik ontmoet op een feest bij gemeenschappelijke vrienden. Het was geen liefde op het eerste gezicht, maar wel bijna. We vonden elkaar leuk, wisselden telefoonnummers uit en begonnen af te spreken. Binnen een maand waren we praktisch onafscheidelijk.

Hij was bijna afgestudeerd, in informatica; ik deed een ta-lenstudie. We deden letterlijk alles samen. Die zomermaanden waren zoet als vanille, honing en slagroom bij elkaar.

De lieve dingen die we altijd tegen elkaar zeiden staan me nog helder voor de geest.

‘Ik laat je nooit meer alleen. Zo min mogelijk in ieder geval. Straks gaat er iemand met je vandoor. Dan word ik gek van verdriet, zoveel hou ik van je,’ fluisterde hij dan in mijn oor.

En ik deed niet voor hem onder: ‘Maak je geen zorgen. Er gaat niemand met mij vandoor. Ik kan alleen met jou gelukkig zijn!’

‘O Angy! Licht van mijn leven! Licht in mijn ogen!’

Kortom, we leken wel die twee geliefden van Raymond Peynet.

Toen Laura terugkwam uit New York, was ik niet langer het nuchtere, onafhankelijke meisje dat zij kende. Zo poeslief had ze me nog nooit gezien.

Ze vond mijn transformatie verschrikkelijk en gaf mijn nieuwe vriend er natuurlijk de schuld van.

Marco is nooit erg bij haar in de smaak gevallen. Toen ze

hem voor het eerst zag, op de Piazza Duomo, waar we met vrienden hadden afgesproken om te gaan winkelen, nam ze me apart en vroeg: 'Is die kerel niet een beetje zoetsappig voor jou?'

'Wat bedoel je? Hij is echt heel lief, Laura. Hij laat op alle mogelijke manieren aan me merken dat hij van me houdt!'

'Dat zal wel, maar ik snap niet waarom jij zo klef doet. Je was altijd zo'n vrije geest.'

'Maar dat ben ik toch nog steeds?'

'Nou, ik had je anders bijna niet herkend,' zei ze bedroefd. 'Waar is de Angy die ik ken, die pittige meid?'

Eerlijk gezegd herkenden mijn zus Caterina en mijn moeder me ook bijna niet meer. En mijn vader ook niet. Het commentaar was niet van de lucht toen ik met Marco uitging.

'Wat is onze Angela toch veranderd,' mopperde mijn vader. 'Ze draagt ineens rokjes, wordt nooit meer pissig en heeft de hele dag zo'n glimlach op haar gezicht. Zou het wel goed met haar gaan?'

Caterina had zo haar eigen theorie: 'Dat is de kracht van de liefde, papa. Laten we ervan genieten zolang het duurt.'

Mijn moeder bekeek me nu eens achterdochtig, dan weer tevreden.

Maar thuis geloofde niemand echt dat ik was veranderd.

Inmiddels leefden Marco en ik bijna in symbiose: we hielden voortdurend elkaars hand vast, keken diep in elkaars ogen en fluisterden non-stop lieve woordjes.

Ik had nog nooit zo'n romantische liefde beleefd en ik moet bekennen, het voelde beslist niet vervelend.

Laura bleef volhouden dat er iets verkeerd zat: niet eens zozeer vanwege de romantiek, waarvoor ze sowieso haar neus optrok, maar omdat ik alleen nog maar met Marco omging.

'Ik hoop van harte dat het goed afloopt en dat jullie eeuwig van elkaar blijven houden. Maar als dat niet zo is, en jullie

terugkeren naar de werkelijkheid, wat dan? Je bent nog nooit zo geïsoleerd geweest! Je ziet zelfs je vriendinnen niet meer. Waar is onze Angy? We missen je!

‘Ach, ik ben toch gewoon hier?’

Laura geloofde er niets van, en bleef voortdurend zeggen dat ik verkeerd bezig was en dat ik me niet zo moest afzonderen. Marco ging namelijk nog wel met zijn vrienden op stap en naar de zondagse wedstrijden in het stadion, terwijl ik thuis bleef wachten op zijn sms’jes en telefoontjes. Ik begon zelfs minder vaak naar college te gaan.

En toen, op de dag van zijn afstuderen, tijdens een wandeling bij het kasteel, vroeg hij me ten huwelijk.

Mijn moeder was dolgelukkig, en ik natuurlijk ook.

Vanwege mijn pittige karakter had mijn moeder niet verwacht dat ik die stap ooit zou nemen, en al helemaal niet zo jong. Maar ineens gingen Marco en ik op zoek naar een appartement voor ons samen, dat we binnen twee maanden vonden. We boekten een trouwlocatie in een kerk, en we prikten een datum: 12 mei. Het logische gevolg was dat mijn moeder zich met razend enthousiasme op de voorbereidingen van de bruiloft stortte, en mijn officiële weddingplanner werd. Ze hielp me bij het kiezen van de cadeautjes voor de gasten en het opstellen van een verlanglijst, ze nam me mee naar de bruidszaak, de bloemist, enzovoorts...

Marco en ik kozen een restaurant op een heel romantische locatie aan het Comomeer, in de stijl van Manzoni.

Maar nog steeds had Laura zo haar twijfels.

Tot ik haar twee maanden voor de bruiloft gelijk moest geven.

Arme ik. Door die grote, dikke Marisa verdampte mijn luchtkasteel.

‘Niet huilen, Angy, dat is hij niet waard. Je bent zo beter af!’ zei Laura, maar ik was ontroostbaar.

Toen ik haar een paar dagen geleden over mijn plan vertelde – de expeditie naar Marisa’s winkel – vroeg ze me eerst of ik soms gek was geworden. Daarna werd ze mijn handlangster, en samen verheugden we ons op de reactie van de toekomstige echtgenote van mijn ex-verloofde.

‘Het is dan wel een krankzinnig plan... maar zo ken ik je weer, Angy!’

Vol spanning heeft ze afgewacht tot ik mijn wraakactie zou uitvoeren.

Daarom bel ik haar nu glunderend op. ‘Missie volbracht, Laura!’ In geuren en kleuren doe ik verslag.

‘En dan te bedenken dat ik ongerust was...’ grinnikt zij. ‘Die heks had zich ook op je kunnen storten. Je hebt een behoorlijk risico genomen...’

Ik schater het uit. ‘Ze wist niet waar ze het zoeken moest, ze wilde dat ik alle schade moest vergoeden.’

‘En jij?’

‘Ik stond allang weer buiten... Laat haar eerst maar de schade vergoeden die zij mij heeft aangedaan.’

‘Je bent geweldig, Angy.’

‘We zijn toch niet voor niets vriendinnen?’

Na een korte stilte vraagt Laura ernstig: ‘Hoe gaat het met je? Ben je in shock?’

Ik zucht. ‘Nee, hoor, ik voel me opgelucht. Al kan ik me voorstellen dat ik een kettingreactie heb veroorzaakt. Wedden?’

‘Bel me als je hulp nodig hebt. Ik sta voor je klaar.’

Glimlachend hang ik op. Goed, nu ben ik klaar om de klappen op te vangen.

Zoals verwacht word ik een halfuur later gebeld door een woedende Marco.

‘Ben je gek geworden?! Wat heb je in godsnaam gedaan? Je hebt een tapijt verpest dat een fortuin waard is! Een vaas gebroken die een vermogen kost...’

Ik ga erbij zitten om in alle rust te genieten van de woede van mijn ex.

Zonder een woord te zeggen blijf ik luisteren. Uiteindelijk roept hij: ‘Angy, ben je daar nog?’ Zijn stem klinkt schor van het schreeuwen.

‘Ja, ja!’ antwoord ik vrolijk, alsof er niets aan de hand is.

‘Maar besef je wat je hebt gedaan? Weet je dat Marisa aangifte wil doen?’

‘Ze gaat haar gang maar, het is haar woord tegen het mijne. Getuigen zijn er niet. De winkel was leeg. En als je me nu wilt excuseren, lieverd. Ik moet ervandoor. Bye bye!’

Marco raast verder, maar ik hang op. Voor mijn part raast hij tot morgenochtend. Wat kan mij dat schelen? Door deze kleine wraakactie heb ik het gevoel dat er een steentje uit mijn schoen is verdwenen. Dat loopt weer een stuk lekkerder.

Als mijn zus Caterina nu hier was, zou ze me vast kinderachtig en zielig noemen. Maar volgens haar norm ben ik altijd kinderachtig en zielig, omdat ik zes jaar jonger ben dan zij en in haar ogen altijd een klein kind zal blijven.

Het gaat erom dat ik uit die put van liefdesverdriet kom waarin ik ben gevallen, en dan is toch alles geoorloofd?

Een paar dagen later is praktisch iedereen die ik ken op de hoogte van mijn stunt. Marco’s vrienden, mijn vriendinnen – die het van Marco’s vrienden hebben gehoord – mijn zus Caterina en mijn ouders.

‘Een normaal mens had de situatie waardig het hoofd geboden,’ luidde het wijze oordeel van mijn zus toen ze belde om te vertellen dat ze het had gehoord. ‘Een normaal mens bedenkt geen wraakacties die gebaseerd zijn op knoflook en kool! Alleen een verdorven mens als jij kan zoiets verzinnen.’

‘Jij hebt makkelijk praten met die geweldige echtgenoot van je. Jij bent niet in de steek gelaten vlak voor je bruiloft.’

‘Toch vind ik het absurd.’

Wat is mijn zus toch een zeurpiet.

Mijn vader reageert heel anders.

‘Dat was niet aardig van je, Angy,’ glimlacht hij. ‘Maar wel fantasierijk.’

‘Dank je wel, papa.’

‘Ik zeg niet dat je er goed aan hebt gedaan, maar ik begrijp het wel. Je moest eens weten hoe graag ik die Marco een lesje had willen leren toen hij het uitmaakte,’ zegt hij met een ondeugende glimlach. Dan geeft hij een aai over mijn bol alsof ik vijf ben. Ik ben nog steeds zijn kleine meid. Ondeugend en prettig gestoord.

‘Wat bezielde jou in hemelsnaam?’ roept mijn moeder echter verbijsterd, als ze het heeft gehoord. ‘Oké, je had een goede reden. Maar om dan meteen stennis te schoppen in zo’n mooie winkel...’

‘Ik heb helemaal geen stennis geschopt,’ zeg ik geïrriteerd. ‘Ik heb alleen een tapijt vies gemaakt en een vaas gebroken. Ik weet niet wat dat mens allemaal rondvertelt. Het lijkt me duidelijk dat ik hier het slachtoffer ben. Of niet soms?’

‘Jawel, maar zo reageert een vrouw met stijl toch niet!’ protesteert mijn moeder.

‘Dan ben ik kennelijk geen vrouw met stijl! Pech gehad.’

Mijn moeder slaakt een diepe zucht. ‘Ik weet het niet, lieverd. Misschien heb je hulp nodig.’

‘Bedoel je dat ik naar een psych moet? Hou op zeg, dat beveren mijn vriendinnen ook al.’

Chicca, Lorenza en Mimma. Mijn schoolvriendinnen, met wie ik nog steeds bevriend ben maar die ik sinds Marco flink heb verwaarloosd. Toevallig liep ik ze tegen het lijf in de Corso Vittorio Emanuele en ik werd gewoon bang van hoe ze naar me keken. Alsof ik een clown was, of een kankerpatiënt, dat hangt ervan af hoe je het bekijkt. Omdat ze vonden dat ik er

slecht uitzag, raadde Mimma me aan om naar een psychologe te gaan, een vriendin van haar met een praktijk in de buurt van Porta Garibaldi.

Ik naar een psych? Doe me een lol! Laat haar zelf gaan.

Maar mijn moeder bedoelde iets anders.

‘Nee, ik dacht eerder aan een vakantie. Het is tenslotte bijna zomer.’

‘Maar ik heb helemaal geen zin in vakantie. Ik zou gaan trouwen, mam! Marco en ik waren verloofd!’ roep ik met schrille stem. ‘En nu gaat hij met Marisa trouwen. Nou, ik kan mijn lol wel op! En ze gaan ook nog naar het resort dat wij hadden geboekt voor onze huwelijksreis.’

Eerlijk gezegd is mijn hart gebroken. En ik ben strontchagrijnig.

Mijn moeder kijkt echter heel kalm en geruststellend als ze mijn relaas onderbreekt.

‘Eigenlijk dacht ik niet aan zomaar een vakantie. Ik dacht aan je tantes. En aan het Tiffany.’

2

'This town's finished for me.'

‘Mijn tantes? Het Tiffany?’
‘Toevallig had ik ze gisteren aan de telefoon en ze vroegen naar je. Het zomerseizoen is begonnen en het hotel gaat weer open. Dus...’

Wauw... Tante Camilla en tante Gisella, de zee, Hotel Tiffany... Ik ben altijd dol geweest op die plek, al ben ik de laatste tijd door Marco – ten goede of ten kwade – steeds met andere dingen bezig geweest.

‘Lijkt dit je het goede moment? Sorry hoor, maar net nu mijn bruiloft niet doorgaat?’ protesteer ik. Het voorstel brengt me toch een beetje van mijn stuk.

‘Denk erover na. In een andere omgeving kun je makkelijker over dingen heen komen. Denk je ook niet? Jij hoeft niet naar een psych. Dat weet ik zeker. Je moet er alleen even tussenuit, je omringen met mensen die je niet kennen, die niet weten wat je is overkomen en je blijven herinneren aan wat er is gebeurd. Overweeg het, Angy. Ik zeg niet dat je nu meteen moet beslis-

sen, natuurlijk niet. Maar misschien is het een goed alternatief voor de zomer. Je kunt daar lekker aan de slag en als je het druk hebt, voel je je misschien niet meer zo rot. Dat is toch geen slecht idee?’

Ik mompel iets onverstaanbaars; het is genoeg om mijn moeder tevreden te stellen.

Eigenlijk hoef ik er helemaal niet over na te denken. Na een goede nachtrust ben ik vast weer de oude. Na mijn actie in de winkel van mijn rivale slaap ik namelijk heerlijk. Daar komt geen slaappil meer aan te pas.

Zo lang zal het toch allemaal niet meer duren? Over een tijdje is de nieuwigheid eraf en vergeet iedereen het gedoe met die groentepрут en het geroddel van Marisa. En dan ga ik weer verder met mijn leven, en zet ik een punt achter dit hoofdstuk.

Zodra mijn hoofd het kussen raakt, val ik inderdaad in een diepe slaap. Alsof ik uitgeput ben. Maar na een paar uur schrik ik wakker. Ik heb gedroomd over Marisa en Marco, over tapijten die tussen kolen en uien dobberden en over scherpen aardewerk. Wat een nachtmerrie: alsof mijn wraakactie zich na de eerste dagen van euforie tegen me keert.

Kennelijk is het toch niet zo makkelijk als ik dacht. Ik kom maar niet over mijn hartstochtelijke liefde – of obsessie – voor Marco heen. Wraak was niet eens genoeg. Marisa dreigt nog steeds met aangifte (al denk ik niet dat ze daar het lef voor heeft), en eigenlijk voel ik me voortdurend geïntimideerd. Zelfs op de universiteit.

In de gang loop ik daar een van de beste vriendinnen van Marco en Marisa tegen het lijf, dat serpent van een Gaia.

Ze kijkt uiterst verontwaardigd, alsof ze persoonlijk in mijn прут van kool, knoflook en ui is terechtgekomen, en steekt van wal. ‘Ik hoorde wat je hebt aangericht in Marisa’s winkel... Goed, nu heb ik altijd wel geweten dat je niet bepaald rationeel was, Angy,’ waagt ze te zeggen. ‘En ik denk echt dat Marco er

goed aan heeft gedaan zich op tijd terug te trekken, voor hij een verschrikkelijke vergissing beging door met jou te trouwen.’

Ik blijf stokstijf stilstaan, al zou ik haar het liefst een mep verkopen.

Rustig blijven, Angy, zeg ik tegen mezelf. Tot tien tellen.

Mijn handen jeuken, maar ik blijf kalm.

‘Gaia,’ zeg ik dan met een glimlach. ‘Heeft iemand jou wel eens verteld dat je een dikke kont hebt?’

Ze wordt knalrood. Nee, paars. Dan draait ze zich om en loopt weg zonder verder commentaar te geven...

Ik had haar nog willen aanraden een streng dieet te volgen in verband met het naderende bikiniseizoen, maar die felgekleurde wangen gaven me al genoeg voldoening. Geweldig! Nog een steentje uit mijn schoen...

Een paar dagen later kom ik een van Marco’s beste vrienden tegen. Eerlijk gezegd flirtte Sergio altijd een beetje met mij, maar wel op een discrete manier. Hij is heel knap, met een door jarenlang fitnessen gebeeldhouwd lichaam en honingblond haar. Volgens sommige vrienden lijkt hij op Brad Pitt (maar die gelijkenis moet je willen zien, als je het mij vraagt). Hij zat vroeger bij Marco op school en zit nu in het laatste jaar van zijn studie diergeneeskunde.

Ik had gedacht dat hij zich bijna verplicht zou voelen om me te versieren, nu hij vrij spel heeft. Dus als ik hem tegenkom – in de Corso Buenos Aires – stap ik glimlachend op hem af. Ik verwacht niet dat hij me met open armen ontvangt, maar wel dat hij iets aardigs zegt, misschien een paar troostende woorden uit solidariteit... Ik heb hem nog niet gezien sinds Marco me voor het altaar in de steek heeft gelaten. Vanwege mijn enorme liefdesverdriet ben ik ook niet veel uit geweest.

Maar Sergio kijkt verdomd serieus, eigenlijk ronduit nors.

Als hij me aanspreekt heeft hij dezelfde verontwaardigde toon als Gaia-met-haar-dikke-kont. Is dat besmettelijk of zo?

Is iederéén soms in die stinkende prut van mij terechtgekomen?

‘Ik dacht altijd dat jij een zachtaardig meisje was, Angy. Dat je zo gemeen en wraakzuchtig kon zijn, had ik nooit verwacht,’ zegt hij. ‘Marisa vertelde dat je haar winkel zowat geruïneerd hebt...’

‘Geruïneerd? Ach kom, heb je het gezien? Dat is niet waar! Ik heb haar alleen een beetje geplaagd. Volledig geoorloofd trouwens. Waarom gelooft iedereen alles wat dat mens zegt?’

Ik zou wel iets naar zijn hoofd willen smijten, zo kwaad ben ik.

Sergio kijkt aarzelend. ‘Nou, eh... eigenlijk...’

‘Wie is er aan de vooravond van haar bruiloft in de steek gelaten? Zij of ik?’ vraag ik met klem.

‘Marco had misschien wel een reden om het uit te maken,’ zegt hij, maar hij durft me niet aan te kijken.

Wat een nare vent. Een vieze, vuile rat! Wat zal ik doen? Tot tien tellen en hem dan bijten? Of naar de keel vliegen?

Uiteindelijk laat ik hem lopen. Hij is het niet waard om energie aan te verspillen. Hij kan de pot op. Waarschijnlijk kan ik hem toch niet overtuigen. Hij heeft al besloten dat ik ongelijk heb. En niet alleen hij, maar al mijn andere vrienden kennelijk ook! Wie weet wat Marco heeft rondverteld om goed te praten dat hij me voor Marisa aan de kant heeft gezet. Zou hij erbij hebben gehuild?

Tien minuten later zie ik Ramona en Lisetta lopen, twee andere meisjes uit onze vriendengroep. Maar als ze mij zien, draaien ze zich gniffelend om. Is dat toeval? Nee, dat is het niet. Ik moet verdomme bijna huilen. Moesten die mensen zich eigenlijk niet schamen? Zij hebben hier geen manieren.

Eigenlijk ben ik Milaan beu. Ik vind de stad plotseling klein. Te klein. Dat klinkt misschien raar, dit is tenslotte een wereldstad, maar het lijkt wel alsof ik alleen nog maar mensen tegenkom die boos op me zijn. Ik heb er genoeg van.

Ja, ik geef het toe: ik heb zin om weg te vluchten.

Misschien moet ik mijn moeders raad opvolgen en onderduiken in Hotel Tiffany, bij mijn tantes Camilla en Gisella. Dat zijn hartstikke lieve, aardige mensen, bij wie ik me altijd op mijn gemak heb gevoeld.

Bovendien hebben we een bijzondere verstandhouding. We houden alle drie hartstochtelijk veel van *Breakfast at Tiffany's*. Ik kan die film niet vaak genoeg zien. En zij ook niet.

Ze hebben zelfs hun hotel ernaar vernoemd. En ze hebben ook een kat die Kat heet, net als Holly, de hoofdpersoon van de film. Alleen is hun kat grijs met wit in plaats van rood. Maar wat maakt dat uit...

Ik besluit Laura te bellen. Haar wijze raad is precies wat ik nodig heb.

‘Ik kom naar je toe. Ik heb toch pauze nodig,’ zegt ze. ‘Ik ben veel te hard aan het studeren. Zie ik je in de Corso Buenos Aires?’

‘Bij metrostation Lima dan.’

‘Oké! Tot zo.’

Ze doet er niet lang over. Na een halfuur zie ik haar goudblonde haardos en levendige blauwe ogen uit het metrostation tevoorschijn komen. Ze zwaait naar me en rent de trap op. Ze heeft een lichtblauw truitje aan met driekwart mouwen, dat haar heel goed staat, en een spijkerbroek. Aan haar voeten draagt ze haar favoriete ballerina's.

Samen slenteren we door de winkelstraat en gaan dan rustig in een café zitten kletsen.

Ik vertel haar alles: over mijn ontmoeting met Gaia-met-haardikke-kont, de ommezwaai van Sergio, het gegniffel van die twee trutten en mijn eigen woede.

Laura glimlacht, want ze kent me. Ze is misschien wel een van de mensen die me het best kennen, op mijn ouders en Ca-

terina na. Op school hadden we altijd tegelijkertijd een vriendje, wel ieder een ander natuurlijk. Als zij verliefd werd, kreeg ik het even later ook te pakken. Of andersom.

Mijn verliefdheden waren altijd veel onstuimiger dan die van haar. Ik had schijt aan iedereen en deed geen half werk. Laura was veel voorzichtiger en verstandiger.

Misschien dat onze vriendschap daarom standhoudt. We vullen elkaar aan. Zij houdt ervan dat ik kort maar krachtig van stof ben, en ik heb juist behoefte aan haar wijze, weloverwogen raad.

‘Zie je wel, Angy? Dat heb ik toch steeds gezegd? Marco is nooit de juiste vent voor jou geweest. Ik ben blij dat jullie uit elkaar zijn,’ zegt ze. ‘Nu voel je je rot, maar binnenkort beseft je dat je beter af bent. Je moet voor nu alleen iets bedenken waar je onmiddellijk van opknapt.’

‘Mama stelt voor dat ik mijn koffers pak en vertrek,’ vertel ik haar boven een reusachtige ijscoupe.

‘Dat is geen slecht idee. Milaan is te klein voor je, op dit moment.’

‘Dat is precies wat ik dacht. Ik denk dat ik naar mijn tantes ga, aan zee.’

‘Tantes? Aan zee?’

‘Ja, ik heb je daar toch over verteld? Ze runnen Hotel Tiffany.’

‘O ja, nu weet ik het weer! Ergens in de buurt van San Benedetto del Tronto toch?’

‘Inderdaad. Om Marco te vergeten heb ik shocktherapie nodig. Bij mijn tantes zou ik niet alleen vakantie vieren, maar ook werken.’

‘En je studie dan? Wil je een jaar stoppen?’

Ik steek mijn lepel diep in het verrukkelijke yoghurtijs.

‘Nee, niet een heel jaar. Maar misschien wel een paar maanden. Dan sla ik de tentamens in de zomer over, en haal ik die in de herfst in. Ik zal mijn boeken meenemen, dat beloof ik.’

Misschien kan ik 's ochtends studeren. Ik zal toch niet de hele dag hoeven werken?’

‘Dat lijkt me dan een goede oplossing. Jammer dat ik niet mee kan. Ik wil juist in de zomer een paar tentamens halen.’

‘Gelijk heb je. Maar als ik was getrouwd, had ik deze tentamens ook gemist.’

‘Inderdaad, maak je over die studie maar geen zorgen,’ zegt ze. ‘Het is veel belangrijker dat je een beetje tot rust komt. Je bent ook opvallend veel afgevallen. Van een andere omgeving knap je op, dat zul je zien.’

‘Volgens mij ben ik inderdaad vier of vijf kilo kwijtgeraakt sinds Marco me voor dat manwijf in de steek liet. Ik lijk wel geplet door een stoomwals, als in een tekenfilm, zie je het voor je?’

‘Grapjas. Ondanks je vechtlust en tomeloze energie zie je er inderdaad niet heel goed uit. Maar dat is allemaal tijdelijk. Ik weet zeker dat je erbovenop komt!’

Ik ben haar heel dankbaar. Zoals altijd is ze een fantastische vriendin. Kon ze maar langskomen in Hotel Tiffany, desnoods halverwege het seizoen. Maar volgens mij heeft ze andere plannen; ze gaat naar het buitenland, naar Ierland, geloof ik...

‘Natuurlijk hou ik je op de hoogte. We spreken elkaar snel.’

‘Een fijne vakantie!’

Bij het afscheid omhelzen we elkaar stevig.

Hèhè! Met Laura's zegen kan ik in alle rust vertrekken...

Opgelucht kom ik thuis. Mijn besluit staat vast. Ik ga!

Mijn moeder is blij dat ik een keer haar advies opvolg.

Meteen die avond bel ik naar Hotel Tiffany.

‘Angy? Wat een verrassing!’ roept tante Gisella als ze mijn stem hoort.

‘Hallo, tante! Alles goed?’

‘Jazeker, we hebben het behoorlijk druk voor deze tijd van het jaar. Het hotel is net weer open. Gelukkig zijn er genoeg

reserveringen, ondanks de crisis. Maar hoe is het met jou? Ik hoorde dat het ergste verdriet inmiddels voorbij is, en dat je je tanden hebt laten zien...'

Daar moet ik om glimlachen. 'Dat klopt, tante. Maar het is geen makkelijke tijd. En ik heb zin om er een punt achter te zetten. Daarom zou ik graag een poosje bij jullie willen logeren. Dan neem ik mijn studieboeken mee en kan ik jullie een handje helpen in het hotel.'

'Meen je dat? Je maakt toch geen grapje?'

Tante Gisella kan het niet geloven. Ik heb het al zo vaak beloofd, maar nog nooit gedaan.

'Ik wil zo snel mogelijk vertrekken.'

'Maar dat is geweldig nieuws! Camilla en ik zeiden vanavond nog tegen elkaar dat we eigenlijk iemand nodig hebben voor het zomerseizoen, maar het is niet makkelijk om betrouwbaar en geschikt personeel te vinden. Je zou ons echt uit de brand helpen!'

Ik? Mijn tantes uit de brand helpen? Mijn gevoel van eigenwaarde, dat in deze periode historisch laag is, schiet omhoog. Eerst Laura, nu mijn tantes. Dit begint ergens op te lijken!

'Als dat zo is, dan kom ik echt zo snel mogelijk. Ik pak mijn koffer en vertrek.'

'Ik zal het tegen Camilla zeggen. En denk eraan, lieve kind, kop op. Bij ons zul je nooit verveeld raken of verdrietig zijn.'

Wat mij betreft kan iedereen de pot op! Marco, Marisa, die zo goed bij hem past, Gaia-met-haar-dikke-kont, mijn zogenaamde vrienden die de laatste tijd over mij roddelen en mijn schoolvriendinnen met hun begrafenisgezichten en therapiesuggesties. De groeten allemaal, ik ga naar zee. Ik zal het vast en zeker fijn hebben bij mijn tantes, en mijn liefdesverdriet kunnen vergeten.

Mijn moeder heeft er het volste vertrouwen in dat dit de beste oplossing is. 'Mijn zussen zijn geweldig. Ze zijn dan wel

in de jaren zestig blijven steken, maar dat hotel runnen ze met een energie alsof ze nog twintig zijn. Hun vaste gasten komen niet voor niets elk jaar terug, en er komen ook veel jonge mensen. Gisella is een enig mens; jullie lijken erg op elkaar, zij is net zo opvliegend als jij. Camilla is ontzettend lief, een beetje naïef, en heel erg verstrooid. Samen kunnen ze jou wel opvrolijken! Het wordt vast een prachtige zomer, en als je terugkomt kijk je weer totaal anders tegen de dingen aan.'

Maar mijn vader is minder enthousiast. 'Ik zal je missen, Angy. Jij brengt altijd leven in de brouwerij.'

'Ik zal jou ook missen, papa, maar ik moet echt even weg uit Milaan. Gelukkig kan ik naar Hotel Tiffany.'

Als mijn zus hoort dat ik ga, merkt ze, typisch voor haar, op: 'Kijk je uit dat je geen ruzie krijgt met de gasten van het hotel? Je bent in staat om voor leegloop te zorgen daar...'

'Haha, grappig, hoor...'

'Hou op, Angy heeft behoefte aan rust en vrede,' verdedigt mijn moeder me.

Of dat waar is weet ik niet, maar die avond pak ik in ieder geval mijn koffer. Ongelooflijk, ik doe het echt!

Tot gisteren liep ik eigenlijk steeds te huilen, behalve toen ik mijn actie uitvoerde in Marisa's winkel. Maar nu...

Natuurlijk moet ik niet denken aan de huwelijksreis naar de Bahama's die ik met Marco had gepland, want dan begin ik meteen weer te janken. De hoogste tijd om mijn gedachten te verzetten...

Dus vertrek ik de volgende dag met een koffer vol kleren en hooggespannen verwachtingen naar zee.

Dag Milaan, dag zogenaamde vrienden. Ik laat alle sombere gedachten bij jullie achter.

Jaren zestig, ik kom eraan!